

A SZIRÉNIA ÖRÖKSÉGE SOROZAT HARMADIK KÖTETE

NEPTÜN

A N N A B A N K S

Dream
válogatás

A félvér Emma és szirén szerelme, Galén túléltek a két tengeri királyság között dúló harcokat, és úgy tűnik, sikerült kibékíteni a tritonokat a Poszeidónházzal. Egyetlen vágyuk, hogy a problémáktól távol együtt élhessenek. Így Emma nagypja, a poszeidón király tanácsára Neptunba látogatnak. A város otthont ad mind a sziréneknek, mind a félvéreknek. Azonban sem Emma, sem Galén nem számított arra, hogy nekik kell békét teremteni az óceáni, a földlakó és az édesvízi szirének között. Arra sem készültek fel, hogy találkoznak a jóképű félvérrel, Reeddel, aki nem igazán palástolja érzéseit Emma iránt. A feszültség egyre nő a szerelmesek között, és Galén távollétében úgy tűnik, Emma enged Reed csábításának...

De ami mégis a legnagyobb fenyegetést jelenti, hogy Emma és Galén belecsöppennek egy hatalmi harc kellős közepébe, amivel nemcsak kapcsolatuk, hanem óceáni királyságaik is veszélybe kerülnek.

Anna Banks így ír a sorozatról:
„A sellők ötlete egy újságcikkből
ered, amit arról olvastam, hogyan
fedezték föl az úgynevezett kolosszális
kalmárt, amelyről a tudósok egészen
2005-ig azt hitték, csak a halászok
mendemondáiban létezik. Ez a hír
gondolkodásra késztetett, hogy mi más
rejtőzhet még a tenger mélyén. Esetleg
sellők?”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.annabanksbooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A sorozat rajongói élvezni fogják a már Banks védjegyévé vált keverékét az akciónak meg a romantikának, a szédületes, boldogító happy endről nem is beszélve.”

Booklist

„Egy csodás sorozat lezáró darabja, mely tele van vibráló szereplőkkel, bátor humorral és ellenállhatatlan szerelemmel. Az érzéki tengerparti környezetben a szerelmesek újra felélesztik az ősi misztikus meséket, én pedig még többet akarok belőlük!”

Amazon

„Elvarázsoló és elragadó. A szirének világa ismét – de reméljük, nem utoljára – rabul ejtik az olvasót. A mélybe kalauzolják, hogy felfedjék titkaikat, és megismertessék egy idegen világ csodáit.”

Pusbishers Weekly

„Méltó lezárása a sorozatnak. Nemcsak Emma és Galén sorsa pecsételődik meg, hanem az is kiderül, hogyan alakul a tengeri nép jövője. Mindez akcióval és romantikával fűszerezve.”

Goodreads

Dream
válogatás

A N N A B A N K S

NEPTÜN

— részlet —

1

MEZÍT LÁB A HOMOKBA vájom a sarkamat, épp csak anyyira merészkedem a víz közelébe, hogy a délelőtti hullámok csiklandozhassák a lábujjaimat. Mindegyik lusta hullám megnyalintja a lábfejemet, azután visszahúzódik, mintha befelé hívogatna az Atlanti-óceánba, kalandozásról suttozna. Csínytevésről.

Csöndről és baromi nagy békességről.

Az elmúlt nyár nyomán nem is kívánok mást. Miután Jágen megkísérelte magához ragadni a két királyság fölötti hatalmat, az emberek kis híján fölfedeztek bennünket, én meg vízi lényekből álló falat vezettem egy víz alatti törvényszékhez – alig fújhattuk ki magunkat. Majd pedig végképp megszűnt a nyugalomunk, amikor Rachel vízbe fulladt.

Galénnal ránk férne már egy kis pihenés, de úgy tűnik, nem jutunk hozzá egyhamar.

A hátam mögött a szél időnként kiabálás hangját hozza a házunk felől. Galén és bátyja, Grom harsogása annyi dühös indulattal telíti a levegőt, hogy még messzebbre, még

inkább a víz mélyére úz a háztól. Föltűröm pizsamanadrágom szárát, hagyom, hogy a sós víz a lábikrámhoz férkőzzön, próbálom elengedni a fülem mellett a szavakat, amelyek a fejem fölött csapongó sirályok rikoltozása közben is kivehetők.

Olyan szavak, mint „hűség” és „magánélet” és „törvény”. A „gyász” szó hallatán összerezzenek. Ez Grom szájából hangzik el, s ezután Galén elnémul. Ismerem már ezt a fajta némaságát. Szorongás, gyötrellem, büntudat feszül benne, mindenekfölött pedig az a késztetés, hogy mondjon vagy tegyen valamit, amivel leplezheti.

Azt azonban hiába is próbálná takargatni, hogy Rachel halála nagyon földúlta. Az asszony több volt egyszerű asszisztensnél: legjobb barátja volt az emberek közül. A többiek talán nem látják, milyen mélyen érinti a veszteség. Ha észre vennék, nem hánynák a szemére, nem használnák föl ellene. Én azonban látom. Tudom, milyen az, ha úgy fáj valami, hogy a levegőt is utálom, ami életben tart.

Galén nem szokott sírni. Nem is beszél Rachelről. Mintha lényének egy része Rachelhez tartozott volna, és az asszony magával vitte volna. Ami megmaradt, most küszködve próbál működni a hiányzó darab nélkül, de nem nagyon képes összehangolódni. Olyan, mint egy autó, aminek fogytán az üzemanyaga.

Szeretnék segíteni neki, elmondani, hogy megértem, mit érez. De valakit vigasztalni más, mint megvigasztalódni. Bizonyos szempontból nehezebb. Átmentem ezen, miután apu rákban meghalt. Miután Chloét cápa támadta meg. Mégsem tudom, mit tegyek, mit mondjak, hogy megkönnyítsem Galén helyzetét. Mert a fájdalmat csak sok-sok napkelte enyhítheti. Ahhoz pedig még nem telt el elegendő idő.

Kellemetlenül érzem magam, hogy magára hagytam anyut a konyhában, egyedül kell megbirkóznia ezzel a zűrrrel. Poszeidón-házi hercegnő lévén, nem könnyű egy ilyen problémán segítség nélkül kiigazodnia. Egyelőre azonban még nem mehetek vissza a házba. Addig nem, amíg nem fundálok ki valami fantasztikus mentséget arra, miért gondoltam úgy, hogy helyénvaló dolog kivonnom magamat egy nagyon komoly, és Galén számára nagyon fontos megbeszélésből. Ott kellene lennem velük a konyhában, karba tett kézzel állnom Galén mellett, szúrós tekintettel emlékeztetnem Gromot, hogy nem tartozom királyi alattvalói közé, és Galént támogatom, bármi következik is ebből.

Csakhogy nehéz Grommal úgy szembenézni, ha valaképpen egyetérték vele. Főleg, hogy a triton király az egyik legfélelmetesebb egyén, akit valaha is balszerencsém volt megismerni. Érzékelné vonakodásomat. Átlátna rajtam, ha ürügyeket keresnék a kirándulásunkhoz.

Ahhoz a hülye kiránduláshoz.

Tavaly, a szalagavatónkon – na, jó, a saját verziónk szerinti szalagavatónkon, amelynek jegyében Galén a víz alatt, Armani szmokingban táncolt velem – megígértük egymásnak, hogy a hegyekbe megyünk. Lelépünk egy kicsit, elszabadulunk ettől az egészsztől, vagy ilyesmi. És eleinte jó ötletnek is tűnt, hogy egész nyáron a szárazföldön kószáljak Galénnal. Sőt, szintisza mennyországnak. Galén váltig állítja, hogy kettesben akar maradni velem. Kárpótlásul mindazért az időért, amit egymás iránti érzéseink kölcsönös tagadásával vesztegettünk el, majd a két királyság fölötti uralomra törő Jágén terveinek kivédésével. És mi lehetne ilyen célból ennél jobb. Galénnal kettesben kikapcsolódni kábé maximális fokozat az extázismérőmon. *Természetesen*

szeretném visszkapni az összes elvesztegetett időt – ha valamiképp kicsikarhatnánk az univerzumból, hogy kívánságokat teljesítsen, én bizony visszacsenném mindazt az időt, ami a megismerkedésünk *előtt* pergett le.

De azt hiszem, a nagyobb ok – az igazi ok – amiért Galén szeretne elmenni, nem más, mint Rachel. Tudom, hogy levegőváltásra vágyik. Szeretné otthagyni a házat, amelyben egy fedél alatt éltek. Különösen az immár őrjítően néma konyhát, ahol az asszony föl-alá kopogott a túsarkú cipőjében, amíg ízletes halételeket készített neki. A házban a tűzhelyen rotyogó finomságok párája és izgalmas olasz parfümillat terjengett, esetleg puskaporszag, ha az ember olyan napon érkezett.

És hát magam is tudom, milyen érzés ez. Minden reggel a Chloéhoz kötődő holmikkal teli szobámban ébredni olyan volt, mint valami naponta fájdalmas emlékeket belém fecskendező, gyorsan ható injekció. Apám üres helyét bámulni az asztalnál olyan érzés volt, mintha azt figyelném, hogy a múlt keselyűi keringenek gazdátlan széke körül. Galén azonban nem engedi meg magának, hogy hozzákezdjen a gyász feldolgozásához. És ezzel a kirándulással mintha arra tenne kísérletet, hogy még tovább tartsa elfojtva. Ez pedig nem lehet túl egészséges. És mivel tényleg nem az, inkább érzem magam felhatalmazónak, mintsem támogatónak.

Most már így is, úgy is vissza kellene mennem. Visszamenem, Galén mellett lennem, megmondanom Gromnak, hogy teljesen mindegy milyen okból, neki szüksége van erre a kiruccanásra. Azután négyszemközt kifejezésre juttatnom Galénnal kapcsolatos saját aggodalmaimat. Ott kéne lennem a kedvéért, támogatnom őt a többiek előtt, ahogy ő is megtenné értem – ahogy már meg is tette.

Ki kell magyaráznom magamat – hogy egyáltalán miért mentem el a beszélgetés közben –, mondanom valamit, hogy ne nézzek ki olyan undoknak, amilyen vagyok. Az utóbbi időben nem erősségem a tapintatosság. Arra gondolok, hogy Galén húga, Raína gorombasága ragályos, és valahogy engem is megfertőzött. De talán nem is tapintat kell ide. Talán Raína szókimondásával kellene próbálkoznom. *Az igazság csak zavarba hozná Galént* – állapítom meg. Csak még inkább egyedül érezné magát.

Vagy talán csak félős nyuszi vagyok ebben az egész ügyben.

Azt hiszem, istenigazából sutba kéne dobni a tapintatot. Remek.

Abban a pillanatban, amint sarkon fordulok, hogy visszamenjek, megérezem a nagyapámat a vízben. Antonisz poszeidóni király lüktetése körülfonja a lábamat, mintha hurokként szorulna rá. Mindjárt eldobom az agyamat. Pont ez hiányzott. Újabb fejedelmi személy nyilvánít véleményt a kiruccanasunkról.

Megvárom, hogy felszínre bukkanjon, közben próbálok kitalálni valami nagyszerű kifogást, hogy miért nem kéne a nagyapámnak a házba jönnie. Semmire sem jutok. Bármit mondanék, úgy hangzana, mintha nem látnám őt szívesen, holott igazából gyakrabban szeretném látni. Előkelő helyen szerepel azok listáján – mármint azon halfarokkal rendelkezőkén –, akikkel szeretnék időt tölteni. Ez a mostani idő azonban nem alkalmas ilyesmire.

Elhessegetésére hamarosan mégis kínálkozik ürügy, még hozzá a pucér nagyapa formájában. Eltakarom a szememet, önkéntelenül fölfortyanok.

– Ne már! Tényleg valahányszor emberi alakot öltesz, elfelejtész nadrágot húzni? Így nem mehetsz be a házba.

A nagyapám sóhajt.

– Bocsánat, kicsi Emma, de lássuk be, ez a sok emberi hagyomány kissé lehangoló. Vajon hol keressek nadrágot?

A ruházkodás nyomasztó teher a számára, és ez eszembe juttatja, mennyire különbözik egymástól a két világ. És én milyen sokat tanulhatnék tőle. Továbbra is eltakarom a szememet, másik kezemmel a víz felé mutatok, éppen ellenkező irányba, mint ahol tudtommal Galén elrejtett egy fürdőnadrágot. Kétség esetén folyamodjunk időhúzáshoz.

– Ott próbáld meg! Egy lapos kő alatt. És nem *nadrágot*, hanem *nadrágot*.

– Attól tartok, valaki mást kell untatnod az emberi kifejezéseiddel, kicsim. Én fütyülök az ilyesmire. – Hallom, hogy a víz alá merül, és néhány másodperc múlva ismét feljön. – Nem találom a nadrágot.

Széttárom a kezemet.

– Gondolom, akkor nem mehetsz be.

Ez még jobban alakul, mint képzeltem.

Gyakorlatilag érzem, hogy karba tett kézzel méreget. Helyben vagyunk.

– Azt hiszed, azért jöttem ide, mert kifogásolom, hogy a szárazföldre mentek Galénnal.

Leesik az állam.

– Hát... ööö... miért, nem? – dadogom ki nagy nehezen. Mindeddig ugyanis mást sem csinált, csak felvagyázót játszott kettőnk mellett. Néhány hónapja váratlanul ott termett, amikor éppen pettingeltünk, és Galén majdnem elájult. Galén azóta is retteg, hogy csalódást okozhat a poszeidóni

királynak, nagyapám kedvezőtlen véleménye tehát ténylegesen eldöntheti a hegyi kiruccanás kérdését.

Ezért nem szabad bemennie a házba.

Hallom, hogy nagyapám beleolvad a vízbe, s ezt ő is megerősíti:

– Most már megfordulhatsz. – Csak derékig látszik ki a hullámokból. Mosolyog. Azzal a rajongó mosollyal, amelyet mindig is a nagypapák arcára képzeltem olyankor, ha unokájuk a legförtelmesebb zsírkréta-krikszkrakszát viszi oda nekik. – Természetesen egyáltalán nem lelkesedem az ötletért, hogy a szárazföld belsejébe mentek. És szerettem volna kicsivel több időt tölteni veletek. De tapasztalatból tudom, hogy a poszeidóni hercegnők nem sokat adnak a véleményemre.

Azért az elég franya, hogy hercegnőként utal rám, ámbár anyám tényleg poszeidóni királylány. Most mégis komoly homlokráncolással jelzem, hogy térjünk a tárgyra. Nagyapám az őszinte és egyenes viselkedésre reagál legjobban.

– Azért jöttem, hogy beszéljek veled, Emma. Egyedül veled.

Megkövülten várom, hogy létezik-e a sziréneknél a porzós-bibés-méhecskés mese megfelelő változata. Valószínűleg létezik, és alighanem valami istentelen párhuzamot von a planktonokkal vagy még rosszabbal.

Fölháborodott kiáltást hallunk a távolból. Antonisz felém int a fejével.

– Miért nem vagy odabent, és segítesz a hercegednek?

És én még azt hittem az előbb, hogy az már lelkifurdalás... De aztán eszembe jut, hogy ez nem a nagyapám dolga. Tulajdonképpen szívességet teszek Galénak azzal, hogy húzom az időt.

– Mert ha még egy percig a házban maradok, szakállat ereszttek a levegőben terjengő tesztoszterontól.

Ez persze neki magas, miként bohókásan unott szemforgatással jelzi is. A szirének nem tudják – és láthatólag nem is akarják tudni –, mi az a tesztoszteron.

– Ha nem akarsz elárulni nekem, az se baj – mondja. – Megbízom az ítélőképességedben. – További ordibálás hallatszik a hátam mögül. Talán mégis pocsék az ítélőképességem. Már épp mentegetőznék, amikor nagyapám ismét megszólal: – Jobb így, hogy mással vannak elfoglalva. Amit mondani akarok, azt csak a te fülednek szánom, kicsi Emma. – Ebben a pillanatban egy sirály a fejünk fölött ledob egy bombát, és telibe találja nagyapám vállát. Antonisz valami halas szitkot dörmög, majd sós vizet locsol a botrányos fehér maszatra, és belemossa a tengerbe. – Miért nem jössz be a vízbe, hogy csökkentsük a kettőnk közötti távolságot? Nem szeretném, hogy kihallgassanak bennünket. Tessék, visszaváltozom szirén alakra, ha úgy kevésbé kényelmetlen neked.

Begázolok az Atlanti-óceánba, ezúttal nem bíbelődöm a pizsamanadrágom föltűrésével. Elhaladok egy jókora tarisznyarák mellett, aki mintha kísértést érezne, hogy a lábamba kapjon. Leguggolok a vízben, teljesen alámerítem a fejemet, és egyenesen a rák szemébe nézek.

– Ha belém csípsz, fölkaplak – fenyegetem meg –, és kihajítalak a partra sirályeledelnek.

Poszeidón tehetsége – a vízi állatok nyelvén szólás képessége – csakugyan előnyökkel jár. Ezeknek csak egyike, hogy parancsolgathatók a tengeri lényeknek.

Kezdek rájönni, hogy a tarisznyarákok különösen hajlamosak a kisdud hisztirohamokra. Talán eleve az ő méregzsák természetükről kapta a nevét a rákfene. A rák most úgy

iszkol el, mintha az egész napját tönkretettem volna. Mire ismét fölbukkanok, és megközelítem a nagyapámat, már nem ér le a lábam. Odasiklom hozzá.

– Szóval? Itt aztán tényleg senki sem zavar bennünket.

Ekkor úgy mosolyog rám, mintha az én jóvoltomból úszna a felszínen, nem pedig a hullámoknak és erőteljes halfarkának köszönhetően.

– Mielőtt kalandozni indulsz, kicsi Emma, szeretnék mesélni neked egy városról, amit úgy hívnak, hogy Neptun.

2

GALÉN FÖLKAP az előtte lévő gyümölcsöskosárból egy szem narancsot. Bárcsak azon a narancson vezethetné le a dühét! Bárcsak valahogy befecskendezhetné minden haragját a rücskös héj alá ahelyett, hogy méltatlankodása feltűnően megmutatkozna az ábrázatán!

Olyasformán, ahogy Grom, a bátyja szinte páncélként viseli a közönyét.

Csakhogya én nem Grom, a triton király vagyok, akiről minden lepereg. Galén olyan vadul összeszorítja a gyümölcsöt, hogy az héj, magok meg lé szétroncsolt halmazává változik a konyhapulton. Jólesik így kifacsarni valamiből a belsajét. Galénnak pillanatnyilag milliónyi kavargó indulat jut eszébe, amit legszívesebben kiöntené a narancszagylálék mellé. De az semmilyen hatással nem lenne Gromra. Ő mentes az érzelmektől.

Grom a szemét forgatja, miközben Nália papírtörölőt vesz elő a konyhaszekrényből.

– Tényleg szükség volt erre? – kérdezi Grom.

Nália gyorsan összetakarítja a rumlit. Galén bocsánatké-
rőn pillant rá. Végül maga is rendet rakott volna, miután
Grommal egyetértésre jutnak ezt a kiruccanást illetően.
Nália azonban szánakozva néz vissza rá. Galén halálosan
unja már, hogy mindenki sajnálja. Ám Nália nem Rachel mi-
att sajnálkozik. Nália azért táplál részvétet Galén iránt, mert
úgy gondolja, nem ő fog győztesen kikerülni ebből a vitá-
ból. Nem veheti föl a versenyt Grommal.

Galén úgy dönt, Nália mégiscsak összetakaríthat utána.

– Tulajdonképpen jobb szorongatnivalót is kitalálhattam
volna, mint egy narancs – morogja Galén. Példának okáért
a bátyja, Grom fejét. Vagy esetleg a nyakát. Rachel „hútsd
le magad!” fordulata jut eszébe. Tízíg számol, ahogy az asz-
szony tanította. Azután húszíg folytatja.

– Sokat kell még érned, öcsém – mondja Grom.

– Felségednek meg egy egész királyságot vezetnie. Ezért
nem értem, miért vagyunk még mindig itt. Az pedig az én
bokszerem.

Grom fölvonja fél szemöldökét, majd megrándítja a vál-
lát.

– Kicsi is.

– Grom... – kezdi Nália, de a férfi egy morgással elhall-
gattatja.

– Csak néhány napja fejezted be az emberiskolát, Galén.
Nincs kedved lazítani egy kicsit? – Grom kortyint a palac-
kozott vízből, azután olyan szorosan csavarja vissza a kupa-
kot, hogy reccsenés hallatszik.

– Középiskolát – mondta Galén. – A középiskolát fejeztük be.
Ha neked mindenek a neve „ember-ez” meg „ember-az”...

– Jó, tudom – legyint lekicsinylően Grom. – Rendben,
legyen középiskola. Egyébként mitől olyan nagyon közép?

Mindegy, ne fáradj a válasszal. Nem érdekes. Inkább azt mondd meg, öcsikém: miért sietsz annyira elhagyni a partvidéket?

– Már századszor hallhatod – csikorgatta a fogát Galén –, hogy nem sietek elhagyni a partvidéket. Sietek időt tölteni Emmával, mielőtt egyetemre megyünk, vagy mielőtt a múltőrzők meggondolják magukat a velünk kötött egyezségüket illetően, netán valami más szerencsétlenség következik be. Mi az, talán a segítségem nélkül nem bírsz el a királysággal? Ha az a gond, csak szólnod kell.

Ez végre megrepesztí a mészhéjat, amivé Grom arca vált.

– Vigyázz, Galén! Soha nem tanulod meg, hogy a diplomácia érték?

– Ahogy az egyenesség is – morogja Galén. Ujjaival végigszánt a haján. – Nézd, őszintén nem tudom, mi a bajod ezzel. Kéthetes túrát teszünk.

– A múltőrzőkkel kötött szerződésünk még mindig érzékeny pont, Galén. A bizalom megszilárdulásához idő kell. Ha ilyen sok napkeltére eltűntök Emmával, az sugdolózást gerjeszt. Ezt te is tudod. És nemrég meg is tapasztalhattuk, micsoda erővel bírhat a sugdolózás.

Galén a szemét forgatja. Grom arra utal, hogy Jágen kis híján a hatalmába kerítette a két királyságot, Poszeidón és Triton házáat, cselszövésével sűgást-bűgást és spekulációt indított el, ami végűl majdnem a királyi családok trónjába és tagjainak életébe került. Ez azonban most más.

– Mit törődnek a királyságok azzal, hogy mi ketten mivel töljtűk a saját időnket?

A herceg nem akart kiabálni, de nem is bánja, hogy így történt.

– Hát először is – szól közbe Nália olyan higgadtan, ami még inkább fölingerli Galént –, biztosra veszem, hogy szóbeszéd fog lábra kapni, vajon tisztelitek-e a törvényt, és nem páriztok-e a szertartásokat előtt.

Galén ezt nem vitathatja. Miként azt sem vitathatja, hogy a szóbeszéd nem egészen alaptalan. Nem nagyon tudja távol tartani a kezét Emmától. A lány pedig nem kimondottan segíti a helyzetet azzal, hogy olyan készségesen fogadja az ő gyakorta elkalandozó kezét. Galén megdörzsölgeti az orrnyergét.

– Kénytelenek lesznek megbízni bennünk. Ebben az egy dologban megengedhetnék nekünk az ártatlanság vélelmét.

Grom vállat von.

– Meg. Ugyanakkor alig várják, hogy megismerhessék az új poszeidóni hercegnőt. Több időt kell töltenie a két királyságban.

– Hogy a háta mögött pusmoghassanak a félvérségről?

Galén a pusztá gondolattól legszívesebben újabb rancsot kapna föl. Magában mégis igazat ad Gromnak. Ő is szeretné, hogy Emma többet időzzön a vízben. Milligan doktor azt mondta, a lány végül sokkal tovább vissza tudja majd tartani a lélegzetét. Pillanatnyilag egyszerre csak néhány órán át képes rá. Kellő gyakorlással ez talán napokra nyújtható. És ha igen, akkor kettejüknek hol a szárazföldön, hol a tengerben kell tartózkodniuk, mihelyt párba állnak.

– Minél többet időzik közöttük, annál kevésbé bolygatja fel őket a jelenléte. Esélyt adnak neki. A legkevesebb, hogy viszonzózatok ezt. Egyszer majd észre sem veszik többé, hogy félvér. Vagy legalábbis megtanulják elfogadni a dolgot, és napirendre térnek fölötte.

Grom most tréfál? Emmáról minden vonatkozásban ordít, hogy félvér, a halvány bőrtől és fehér hajától kezdve egészen addig a tényig, hogy nincsen halfarka. Vagyis teljesen elüt a szirénektől.

Galén föláll a konyhaszékről. Talán ha kinyújtóztathatja a lábát, akkor le tudja küzdeni a késztetést, hogy átugorjon az étkezőpulton. *Honnan ered mindez a düh?*

– Csak két hetet kérek, Grom. Összesen két hetet. Antonisz nem bánja.

Legalábbis Antonisz nem nyilatkoztatta ki a hegyi túrával szembeni érzéseit. *És tessék, már megint fölemeltem a hango-*
mat. Más hallgatóság előtt Grom kénytelen lenne megdorgálni.

– Antonisz azért hagyja jóvá, mert igyekszik Emma kedvében járni, hiszen csak most ismerte meg az unokáját. Te az öcsém vagy, már sok-sok évszak óta hozzászokhattam a szeszélyeskedésedhez.

– Hogy jön ez ide? Miért nem adod egyszerűen a jóváhagyásodat, hogy továbbléphessünk?

– Azért, mert valami azt súgja, a jóváhagyásomtól függetlenül elmentek. Talán tévedek, Galén?

Galén a fejét rázza.

– Igényt tartok a jóváhagyásodra.

– Ez nem válasz.

– Mást nem mondhatok.

Tényleg igényli Grom helyeslését. Valóban igényli. Gromnak azonban igaza van – Galén szeretne a lehető legmesszebbre kerülni innét. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy fölmérgezési a bátyját. Szinte leküzdhetetlen benne a késztetés, hogy elszökjön, és nem nagyon tudja, miért. Csak abban biztos, hogy szeretné, ha Emma vele menne.

Szüksége van a lány érintésére, hangjára, nevetésére. Az hí-nárbalzsamként hat a benne tátongó sebekre.

Grom sóhajtva kinyitja a hűtőszekrény ajtaját. Óvatosan elhelyezi a félig üres vizespalackot valami zölddel teli do-boz mellé.

– Értékelem az őszinteségedet. Nem vagy már haliva-dék. Emma pedig emberi mércével önálló korba jutott. Mindketten meg tudjátok különböztetni a helyeset a hely-telentől. Magatok döntötök. De óhatatlanul fölvetődik ben-nem a kérdés, öcsém. Muszáj megkérdezni. Biztos, hogy erre van szükséged? Mert két hét semmin sem változtat. Egyes dolgok... Egyes dolgok visszavonhatatlanok, Galén. Remélem, belátod ezt.

– Ne tégy úgy, mintha minden Racheltől függne!

Légy szíves!

– Ne tégy úgy, mintha semmi sem függne Racheltől, Galén!

– Szóval megkapom a jóváhagyásodat? – Galén vissza-löki a helyére a konyhaszéket. – Mert csomagolnunk kell Emmával.

Bárcsak Emma visszajönne már a házba!

3

MEG SEM érdemlem a nagyapám mosolyát. Olyan, mintha soha életemben semmi rosszat nem tettem volna. Olyan, mintha bármire képesnek tartana – a rosszalkodás kivételével.

Tény, hogy a gyermekkorom nagy része kimaradt neki. Remélem, soha nem tudja meg, hogy Chloéval kilencedikben csokiforgácsos linzert sütöttünk a fizikatanárnak – csak épp a forgács egyáltalán nem csokiból volt, hanem hashajtóból, így aztán... Hát szóval több időnk maradt egy különlegesen nehéz vizsga előtt a felkészülésre.

Nem tudom, a szirének ismerik-e a hashajtót, egyáltalán szükségük van-e ilyesmire. Ha igen, vajon mit használnak? Ezt meg kell kérdeznem anyutól. Nem hiszem, hogy Galéntól ájulásveszély nélkül meg tudnám kérdezni.

Most rádöbbenek, hogy hashajtókon filózom ahelyett, hogy Antoniszt díjaznám. Nem tudom, miért lep meg, ha a nagyapám a bizalmába fogad, egyáltalán szóba áll velem. Talán mert Galén és Tóraf mindenfélét meséltek nekem, ami-

vel megközelíthetetlen remetének festették le a poszeidóni királyt. Vagy, talán mert egyáltalán nem szoktam hozzá, hogy van nagyapám, és ráadásul még szóba is akar velem állni. Vagy talán, az isten szerelmére, megpróbálhatnám lenyelni ezt az újdonságot, és válaszolhatnék arra a nyavalyás kérdésére.

Az ám, de mit is kérdezt? Ja, igen. Hogy készen állok-e a kalandozásra.

– Persze – felelem neki. – Ha Galén is készen áll.

Nagyapám a homlokát ráncolja.

– Azt reméltem, a kezed ügyében van egy olyan rajz, Emma. Amilyet az emberek a szárazföldről szoktak készíteni.

Rajz, amit az emberek a szárazföldről készítenek...

– Térkép?

Az idős szirén a szakállát vakargatja. Most már elég jól ismerem, hogy észre vegyem, ha az időt húzza. Az időhúzás nyilvánvalóan családi vonás nálunk.

– Igen, igen, az az. Térkép. De mielőtt bármiféle térképről beszélünk, ugye ez kettőnk között marad? Jaj, ne félj – teszi hozzá gyorsan –, nincs benne semmi rossz. Sőt, éppen ellenkezőleg. De ez olyasmi, amit csak veled szeretnék megosztani. A többiek nem... értékelnék úgy, ahogy te fogod. És talán kevésbé értékelnéd, ha ők is tudnának róla.

Még mindig nem tudom felfogni, hogy a nagyapám tisztában van vele, mi az a szárazföldi térkép, és elgondolodom, egyáltalán honnan tudja mi az. A jelek szerint „a többiek” nem rendelkeznek efféle ismeretekkel, és Antonisz nyilvánvalóan nem akarja, hogy „a többiek” – Galént is beleértve – tudjanak a dologról. Nem bírom eldönteni, miként viszonyuljak ehhez. A kíváncsiságom azonban elég nagy

ahhoz, hogy megígérjem a titoktartást. Antonisz egyébként is azt mondta, hogy nincs benne semmi rossz. Talán olyan ez, mint amikor a nagyszüleinktől sütit és cukorkát kapunk, ha a szüleink épp nem figyelnek oda. Önmagában véve nem rossz, de a szüleink biztosan nem helyeselnék. Bizonyára csak ennyi az egész. Valami ártatlan nagypapa-unoka titok.

– A telefonomon meg tudok nyitni térképet, de a parton hagytam. Ki kell jönnöd velem a partra, ahhoz pedig fürdőnadrágot kell fölvenned. Ott találsz – mutatok az ellenkező irányba, mint ahová eredetileg küldtem. – A homokba akadt uszadéka alatt.

Bólint. Nagypám a hátán gyorsan odaszállít a fürdőnadrághoz, azután elenged, hogy emberi lábra válthasson.

Amint rendesen eltakarta magát, és mellettem ül a fővenyen, bölcs mosolyt villant rám, amely kihangsúlyozza a szeme sarkába gyűlt ráncokat. A szirének szépen öregednek. Ahhoz képest, hogy nagypám több száz éves, fiatalosan tündöklő a mosolya. Életkorának egyetlen árulkodó jele, hogy a hasán némileg megereszkedett a bőr – és talán még ez is csak azért, amilyen szögben pillanatnyilag ül. Megnyitok egy térképet a telefonomon.

– Rákereshetek Neptunra a térképen.

A fejét rázza.

– Már jó ideje nem jártam arrafelé, de amikor legutóbb odalátogattam, Neptun semmiféle emberi térképen nem szerepelt. – Megvakargatja az állát. – Az itteni parti vizekről ismerem meg. Mutasd meg nekem a szárazföld térképét a legközelebbi vízzel, és tudni fogom, hol van.

– Máris. – Remélem, jól értelmeztem az idős szirén szavait, és az Egyesült Államok keleti partvidékét veszem elő.

– Ez megfelel? – mutatom meg a telefon kijelzőjét. A térkép eléggé részletes, fölcímkezett autótutakkal és szövetségi autópályákkal. Kétlem, hogy Antonisz érti, mit nézünk.

Amíg meg nem szólal:

– Chattanooga. Ez nagyon közel van hozzá, ha jól emlékszem.

Félig-meddig hal nagyapám tud olvasni? Mi a ménkű?

– Hm. Rendben, ráközelíthetek még egy kicsit.

Egy könnyed mozdulat az ujjaimmal, és máris csak Chattanooga meg a zöldövezete tölti be a képernyőt. Óhatatlanul észreveszem, hogy a várost jókora távolság választja el az Atlanti-óceántól. Többször is odébb kell görgetnem a képernyőt. Kíváncsiságom kérdések garmadát szüli.

Nagyapám még néhány másodpercig fürkészi az arcomat, mintha azt mérlegelné, elmondja-e nekem. Vagy esetleg azt próbálja eldönteni, hol is kezdje. És talán csipkednie kellene magát, mielőtt kirobbanok.

– Emma – sóhajtja végül –, még nem hallottad a történetemet. Azt, hogy mit csináltam, miután édesanyád eltűnt.

Ez az első alkalom, hogy a szirének közül bárki is „eltűnt”-et mondott „meghalt” helyett, amikor arra utalt, ami sok-sok évvel ezelőtt az elaknásított területen történt édesanyámmal. Vagy most, hogy már előkerült, legalábbis azt mondják mind: „amikor azt hittük, hogy meghalt.”

A történet többféle verzióját hallottam már. Az elsőt Grom szemszögéből, ahogy Galén mesélte nekem: anyut darabokra tépte egy aknarobbanás, és halottnak nyilvánították. Azután anyám töltötte ki a hézagokat az ő nézőpontjából részletekkel, hogy mi történt azon a sorsfordító napon az aknánál: anyu valahogy életben maradt, partra keveredett, megismerkedett apámmal, és... azután jöttem én.

Néha azonban a történetek nem csupán kitöltésre váró hézagok és fehér foltok. A való életből vett történetekben rétegek húzódnak. Rétegek, amelyek évszázadokkal és nemzedékekkel ezelőtt lerakott alapokra épülnek. Effajta rétegeket látok most nagyapám arcába maródva.

– Azt tettem, amit bármely apa tenne, ha a gyermeke eltűnne – folytatja Antonisz. – Kutattam utána.

És ezzel máris újabb réteg rakódik a történetre. Olyan réteg, amit csakis Antonisz adhatott hozzá.

Azután rám néz, kémleli, hogyan reagálok. Nem tudom, mit keres. Másfelé pillantok, úgy vájom bele a lábamat a homokba, mintha nem létezne ennél fontosabb feladat a földtekén.

Az idős uralkodó elégedetten köszörüli meg a torkát. Látom, hogy még van valami, amit nem árult el.

Kifújom a levegőt.

– Igen, tudom. Azt mondták, hosszú időn át újra meg újra nyomkövető csapatokat indítottál útnak.

– Igaz, kicsi Emma – bólogat a nagyapám. – Valóban küldtem ki nyomkövető csapatokat. A nap sötét és világos szakaszában egyaránt. Folyton tartottam a terepen nyomkövetőket. És minden alkalommal üres kézzel tértek vissza.

Már minderről tudok. Számtalanszor ízekre szedtük az egészet. Arra a megállapításra jutok, hogy nagyapámnak talán csak beszélgetőtárs kell. És tulajdonképpen megtisztelő, hogy engem választott. Különösen azért, ahogy a hangja elváltozik, minden szónál megfeszül, érzélem fojtogatja. Nehezére esik erről beszélnie. De alig behegedt, régi sebeket nyit föl, hogy elmondhassa nekem. Csakis nekem.

– Üres kézzel tértek vissza, és kezdtem elveszíteni a reményt – mesél tovább Antonisz. Hátratámaszkodik a ke-

zére, tekintetét az előttünk csobogó hullámokra szögezi. – Mígnem egy napon az egyik legmegbízhatóbb és legtehetségesebb nyomkövetőm, Baruk fordult hozzám. Poszeidón örökségére esküdözött, hogy érezte édesanyád lüktetését. Hogy gyöngé és egyenetlen. Olyan gyorsan jelenik meg és tűnik el, hogy még neki is lehetetlen követnie. Néha napkelet felé tart, máskor meg napnyugat felé. Arra jutottunk, hogy Nália biztosan tehetetlenül sodródik ide-oda.

Na, jó, ezt talán mégsem tudtam eddig. Fogadni mernék, hogy táva maradt a szám.

– Grom is ugyanezt mondta, hogy olykor érezte anyu lüktetését. Elmondta neked?

– Természetesen nem – feleli komor hangon Antonisz. – Ahogy én sem neki. Meg kell értened, Emma. Nem tudtam, mi játszódott le Grom és a lányom között. Csak azt tudtam, hogy Nália eltűnt, Grom pedig nem. Nem, nem mondtam el neki. Senkinek sem szóltam róla. – Nagypám egy pillanatra elhallgat, bölcs kíváncsiság táncol a szemében. – Természetesen, ha a te Tóraf barátod akkor már élt volna, talán elég diplomatikusan közelítettem volna a Triton-házhoz, hogy hasznot húzzak az ő nyomkövető tehetségéből. Tudod, őhózzá fogható még soha nem született.

Bólintok. Mást nem tehetek. Szomorú, mennyi lehetőség merült föl újra meg újra, hogy ezek megosszák egymással az információkat, együttműködjenek édesanyám felkutatásában. És ha együttműködtek volna, akkor én nem jöttem volna világra. Na, mindegy, ennél többet nem tudok szomorkodni ezeken a réges-régi körülményeken. Ha nagypám együttérző vagy bármilyen más reakciót vár tőlem, nem fog kapni. Tudom, hogy a történetnek még nincs vége, és nem óhajtom akadályozni őt a befejezésében.

Úgy tűnik, sejti ezt.

– Néhány nap múltán Nália lüktetése eltűnt. Baruk halottnak hitte őt. Én nem voltam hajlandó beletörődni ebbe. Baruk azt gondolta, megbolondultam, könyörgött, hogy hagyjam ezt, lépjek tovább. De hát nem bírtam. Nekem nem maradt más, csak Nália. Végül parancsot adtam Baruknak, mutassa meg, milyen irányban észlelte őt legutóbb. Tudtam, hogy Nália talán már nem él. De valami mást is tudtam a lányomról, kicsi Emma. Valamit, amivel ő mindmáig nincs tisztában. Nália titkon mindig is kedvelte az embereket.

Hát ezt tényleg nem tudtam. Kezdek rájönni, hogy egy kozmikus fekete lyukat is kitölthetnék mindazzal, amit nem tudok.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy egy jó apa mindig tudja, miben mesterkednek a porontyai. Nem sokkal Nália eltűnése előtt a nyomkövetőim jelentették, hogy mindennap fölkeresi ugyanazt az arénához közeli helyet. Mindennap utánaeredtek, de mire odaértek, mindig elillant. Nem találtak ott semmit, nem tudtak rájönni, mi célból látogat oda naponta. Eleinte azt hittem, azzal a gondolattal játszik, hogy más hímekeket néz ki magának, mivel Gromot kezdettől fogva ellenezte. A nyomkövetőim azonban valamennyien azt jelentették, hogy senki más lüktetését nem észlelték. Elhatároztam tehát, hogy magam járok a dolog végére. Mondhatom, majdnem átsiklottam fölötte. De az egyik fényesebb holmiján valahogy megcsillant a meder fenekére lehatoló néhány napsugár egyike. Alighanem szerencsés véletlen, hogy épp jó helyen kavartam föl az üledéket. Így bukkantam rá Nália emberi tárgyainak titkos készletére.

Te jó szagú atyaúristen.

– Anyám emberi holmikat gyűjtött? – És a nagyapám nem buktatta le? – És te hagyta? Na és a törvény? Azzal nem törődte?

Lekicsinylően legyint.

– Ugyan melyik törvényt szegte meg? Ki bizonyíthatta be, hogy kapcsolatot tart fenn emberekkel? Ki állíthatta, hogy nem régi hajóroncsokon találta ezeket a holmikat?

Antonisz tehát szemet hunyt. Úgy döntött, nem vonja kérdőre a lányát. Ettől valahogy még rokonszenvesebb nekem.

– Szóval az emberi tárgyak iránti mániája miatt úgy okoskodtál, hogy partra szökhetett?

Antonisz a fejét rázza.

– Igen is, meg nem is. Azt gondoltam, hogy talán igen. Kutakodtam a partvidéken. Kezdtém mélyebbre hatolni. Őt persze nem találtam meg. Találtam azonban valami mást, Emma. Valamit, amiről senkinek sem szóltam.

És most döbbenek rá, hogy ez nem csupán ártatlan nagyapa-unoka titok.

4

GALÉN BEPAKOLJA Emma poggyászának utolsó darabjait a városi terepjárója csomagtartójába, és a személyes holmik két igencsak eltérő kupaca láttán fölvonja fél szemöldökét. Ő még egy teljes bőröndöt sem rakott tele, Emmának mégis sikerült megtöltenie két nagyot és egy kicsit. Nem beszélve arról a degeszre tömött retikül dologról, amit cipel. Galén elvigyorodik. A lány vagy valami nagyszabású dolgot tervez, vagy nem tud tervezni.

Nem mintha ez érdekelné Galént. Ő egyszerűen boldog, hogy elviheti a lányt.

– Szerinted mi volt ez az egész? – hökkenti meg kérdésével Grom.

Galén a homlokát ráncolja.

– Mióta szoktál rá, hogy emberi lábon lopakodsz?

A bátyja elmosolyodik, majd vállat von.

– Gyorsan tanulok.

– Azt látom – morogja Galén.

– Szóval?

– Szóval mit?

Grom ma már próbára tette Galén türelmét. Szükségtelen és megalázó volt rákényszerítenie, hogy a többiek előtt engedélyt kérjen erre a túrára – kivált, hogy már számtalanszor kitárgyalták a témát. Vajon most csak fejedelmi hatalmával kérkedett Nália előtt? *Vagy komolyan azt hiszi, visszaélek a pozíciómmal, mint a szirének emberekhez küldött követe?*

Mert ha azt hiszi, Galén kész visszaadni a megbízatást ő királyi felségének. Az embereket talán nem is szükséges megfigyelni. Földi jelenlétük csak röpke pillanat, sokkal rövidebb, mint bármely sziréné, azután eltűnnek. Akárcsak Rachel.

Grom karba teszi a kezét, megfeszül rajta a kölcsönkapott flaneling. Emma apja bizonyára vékonyabb alkatú volt, mint ő.

– Szerinted Antonisz mit akart közölni Emmával? Fel-tűnően hallgattak, miután bejöttek a partról. Antonisz fürdőnadrágja addigra megszáradt. Nyilvánvalóan jó ideje kiszálltak a vízből.

– Ez miért érdekelne engem?

– Mert bolondság lenne tőled, ha nem érdekelne. Antonisz mindig is hajlott a... titokzatoskodásra.

Galén a terepjárója farának támaszkodik, és a behajtót borító kavicsot rugdossa.

– Úgy tűnik, ez Poszeidón-házi vonás.

– Igen – bólint Grom. – Pontosan úgy. Ezért szeretném, ha kiderítenéd, hogy ezek ketten miben mesterkednek.

– Emma egész eddigi életében nélkülözték egymás társaságát. Talán csak azt igyekeznek bepótolni.

– Ezt éppúgy nem hiszed, ahogy én sem.

Igaza van Gromnak. Galén nem hiszi. Igaz ugyan, hogy Emmáéknak sok a megbeszélnivalójuk, de Antonisz vajmi

ritkán lép ki a partra. Ha mégis, akkor céllal. Olyan céllal, amit senki másnak nem akar az orrára kötni. Mégsem éri meg egy esetleges veszekedéssel nekivágni ennek a túrának.

– Emma elmondja majd nekem, ha akarja.

Gromra pillant, tiltakozásra provokálja. Mindketten tudják, hogy a triton király nem próbálná kiszedni ezt az ő imádott Náliájából. És mindketten tudják, hogy még ha meg is próbálná, akkor sem sikerülne.

A király sóhajt.

– Talán rávezető kérdéseket tehetnél föl neki, vagy ilyesmi.

Galén azonban látja, hogy gyakorlatilag ejtették a témát. Grom még nem jutott el a képmutatásnak erre a szintjére. És ez jó, mert emberi élete során Emma is nagyon megtanult titokzatos lenni.

– Miről beszélgettek? – kérdezi Grom háta mögül. Galén látja, a lánynak nem tetszik, hogy az apja egyik régi inge feszül Gromon. – És ami fontosabb: indulhatunk végre?

Nália elsiet Galén mellett, és átkarolja Emmát.

– Szerencsés utat, édesem! – Azután közelebb hajol. Galén tudja, hogy az asszony nem az ő fülének szánja, amit még mondani kíván, de ő mégis hallja. – Mire visszajöttök, új ruhatárról gondoskodom Gromnak. Nem fogja viselni apád ruháját.

Galén odébb vonul, magukra hagyja őket egy kicsit. Bármennyire bosszús pillanatnyilag a bátyja miatt, sajnálja Gromot, akinek halvány fogalma sincs, miről esik éppen szó. És hogy mennyire igénybe veszi Emma türelmét. Galén barátságosan a bátyja vállába bokszol.

– Szóval mi a helyzet azzal az engedéllyel, felség?

Grom a szemét forgatja.

– Jó mulatást, ebihal! Csak ne feledd, hogy még nem vagytok összepárosítva Emmával, tehát...

– Grom! – emeli föl a kezét Galén. Erről nem óhajt értekezni a bátyjával. Se mással.

– Csak emlékeztetlek – mondja Grom, és semmivel sem látszik kevésbé feszélyezettnek, mint amilyennek Galén is érzi magát. – A háborítatlanság sokféle alkalmat kínál.

Ezzel Galén is pontosan tisztában van. Csak már nem nagyon törődik vele. Nem igazán tudja távol tartani a kezét Emmától. A félvéreket illető törvény egyébként is hibás. Emma semmiképpen sem válhat förtelemmé.

– Erről nem tárgyalok veled.

Grom láthatólag megkönnyebbült.

– Viszont kettesben jobban beszélgethettek, úgyhogy tényleg nem ártana, ha kiderítenéd...

Nália félbeszakítja, belékarol.

– Tóraf és Raína már elmentek – mondja az asszony.

– Raína szeretné, hogy hozzatok neki valami „érdekességet”. A páros is el akarta búcsúztatni Emmáékat, de miután Tóraf érzékelte a Galén és Grom közötti feszültséget, valami ürüggyel kimentette magukat. Galén sajnálja, hogy távozás előtt nem tudott egy kis időt velük tölteni.

– Persze, hogy szeretné – mosolyodik el Galén. Átballag a vezetőülés felőli oldalra. – Viszlát két hét múlva!

Nem vár válaszra, nehogy Grom azt kívánja, hogy engedélyt kérjen tőle az időtartamra. A két hetet csak nagyjából becsülte meg. Most az az érzése, hogy mihelyt tényleg kettesben maradnak Emmával, már nem is érik be két héttel.

Ő semmiképpen sem.

5

A SZÖVETSÉGI autópálya úgy húzódik előttünk, mint két hegy között áthömpölygő autófolyam. Legalább egy órája pattog a fülem a tengerszint fölötti nagy magasságtól. Folyton a volán mögött ülő Galénra pillantgatok, hogy ő is átél-e valami hasonló vacakot. Olykor a víznyomás is bántani szokta a fületem, minél mélyebbre merülünk az óceánba, annál inkább. Nem tudom, hogy Galén szirénfüle bármiféle nyomáshoz képes-e alkalmazkodni, vagy pedig csak ahhoz, amit a végtelen kék tenger okoz.

Egyelőre nem panaszkodik, de ez semmit sem jelent. Tulajdonképpen amúgy sem beszél sokat, ez pedig talán jelent valamit. Vagy nem veszi észre, milyen gyakran lesegetem, vagy csak úgy tesz, mintha nem látná. Világos, hogy mire utal ez: nem kíván társalogni.

Csakhogy éppenséggel ártalmasnak tűnik, ha hagyom a gondolataiba merülni, elvégre nem akármilyen okból vállalkoztunk erre a túrára. Miután Chloe, a legjobb barát-nőm meghalt, legszívesebben begubóztam volna, az élettől

is elment a kedvem. Megőrjíít a gondolat, hogy Galén most ugyanilyen fájdalomtól szenved. Rachelhez talán még szorosabb baráti kapcsolat fűzte, mint Tórafhoz. Ráadásul az asszony anyaszerepet is játszott mellette, tehát a halálával kettős veszteség érte, és ez rettenetes csapás.

A vállára teszem a kezemet, és megszorítom.

– Megint Rachelre gondolsz?

Bánatos mosolyt erőltet magára, de egyetlen másodpercig tart, azután ismét elkomorul az arca. Rachel halála mindannyiunkra kihatott. Mindannyian tehettünk volna többet. Mindannyiunkat felelősség terhel, mert nem vigyáztunk eléggé az asszonyra. Mindannyian figyelhettünk volna éberebben a hollétére aznap, amikor visszahoztuk Jágent az emberektől. Bármelyikünk megóvhatta volna Rachelt a vízbe fúlástól. Galén azonban hajlamos egyedül önmagát hibáztatni. Én pedig igyekszem leszoktatni erről.

Csak még nem okoskodtam ki, hogyan csináljam.

– Tulajdonképpen azon gondolkodom – mondja –, miről tárgyalhattatok Antonisszal tegnap olyan sokáig.

Aha. Vagy úgy. Kíváncsi voltam, megkérdezi-e, és ha igen, mikor.

– Semmi különösről – felelem. Talán mégsem szeretnék beszélni róla. Nem mintha titkolóznék. Nem titkolózom. Nem nagyon. Az az igazság, hogy nem tudom, miért ragaszkodik hozzá nagyapám, hogy Tennessee délkeleti csücskébe utazzunk. Azt azonban tudom, hogy ez a fura kincsvadászat fontos neki, még hozzá valami eszelős okból. Hajlandó vagyok teljesíteni a kívánságát, és eddig azt hittem, hogy Galén is. Tegnap nem akadékoskodott, amikor a GPS-ben megváltoztattam eredetileg beprogramozott rendeltetési helyünket, a Cascade-hegységet, az új célpontra, a Smoky-hegységre.

Lehalkítja a rádiót.

– Mit fogunk találni ezekben a hegyekben, Emma? Miért küld ide bennünket Antonisz?

Reflexszerűen elhárítanám a kérdését, de tudom, milyen feszült idegállapotban van. A legkevésbé sem szeretnék most összeveszni vele. Elmosolyodom.

– Éppolyan kíváncsi vagyok rá, mint te. Mellesleg ne felejtsd el, hogy nem ő küld ide bennünket. Eleve azt mondtuk, hogy a hegyekben szeretnénk csavarogni. Ő csak javaslatot tett, hogy melyiket látogassuk meg.

Vagyis a hüvelykujjával Tennessee állam egész középső részét jelölte meg a mobiltelefonomon. Az a hüvelykujj majdnem kétszázötven kilométert fedett le a térképen.

Galén mocorog az ülésén, az ajtó kartámaszán pihenteti a könyökét.

– Pontosan mit mondott?

– Szerencsés utat kívánt. És hozzátette, hogy reméli, megtalálom, amit keresek.

Ami igaz is, és akkor közel sem hangzott olyan megkérdőjelezhetően, mint most, még annak ellenére sem, hogy előadta azt az érzelmes történetet az anyám utáni kutatásról. Nem tudom, hozzá akarok-e tenni bármit is ahhoz, amit már elmeséltem Galénak a társalgásunkról. Nem mintha elhallgattam volna valamit – már elmagyaráztam, miért változtattunk útvonalat. És azt hittem, már el is fogadta. Most azonban úgy tűnik, mintha Galén gondolatban szétcincálna minden egyes szót, amit a nagyapám valaha is kiejtett.

Ettől pedig kicsit magam is gyanakodni kezdek a nagyapapa indítékaira. Vajon előre sejtette, hogy Galén kérdése-

ket fog fölteni, és szándékosan kerülte ki a kézzelfogható válaszokat. Ha igen, *miért*?

Galén oldalvást rám sandít, majd ismét az útra néz.

– Egyebet nem mondott? Valamit, aminek kettős értelme lehetett?

– Ez mind a te kérdésed, vagy Gromé?

Fölhúzza az orrát.

– Grom valóban kérdezősködött, de bevallom, magam is szeretném tudni. Talán, ha elárulnád, mit mondott a nagyapád, segíthetnénk kiokoskodni, hogy valójában mit akar elérni.

Nem tudom, hogy Grom és a nagyapám valaha is elássák-e a csatabárdot. Én nem repesek örömben, hogy Grom nyilvánvalóan befolyásolja Galén véleményét.

– Azt mondta, „az édesvízi halak íztelenek.” – Levegő után kapkodok. Ijesztően. Drámaian. Kitágult orrcimpával, meg minden. – Szerinted ez rejtjelezés arra, hogy „űrhajót láttam”? Vagy inkább arra, hogy „valójában szovjet android vagyok”? Frankón vissza kéne fordulnunk, hogy kiverjük belőle a választ.

Galén erre a legszívdöglesztőbb mosolyát villantja rám.

– Tudod, milyen észvesztően káprázatos vagy, amikor...

De a gödröskéi már egyetlen artikulátlan hümmögésre minimalizálták a szókincsemet. És komoly veszély fenyeget, hogy kiújul a régi pirulós szokásom.

– Ne haragudj, hogy olyan morgósra vettem a figurát! Kanyarodjunk itt le! – int fejével a kijárat felé. – Elfárasztott a vezetés, nyújtóztassuk ki egy kicsit a tagjainkat!

Ezen a nyújtóztatáson Galén a hatalmas halfarkának kibontását érti. Be kell vallanom, jó mulatságnak ígérkezik az

íteni források felderítése. A Google szerint rengeteg akad ezen a környéken.

– A fürdőruháma a bőröndben van – közlöm vele. – Kérek valami helyet, ahol átöltözhetek. Esetleg egy autópihenőben?

– Fürdöhetsz egy szál semmiben is.

Na, tessék, tutira elpirultam. És reszketek, mint a kocsonya. És véletlenül elképzelem Galént egy szál... semmiben. Te jó szagú atyáúristen.

Úgy tűnik, Galén a saját évődésének áldozatául esett. Iménti vigyoriának már nyoma sincs, ami fölváltotta, azt leginkább éhségnek nevezném. Megnyalogatja az ajkát, azután összevonja a szemöldökét, ismét az útra szegezi a tekintetét.

– Bocsánat, ez kiszaladt a számon.

Galén ritkán hagyja, hogy valami kiszaladjon a száján. Olykor huncutság csillog a szemében, játékos, ártatlanul kacér huncutság. De Galénnál vannak határok. Olyan határok, mint a törvény meg a lelkiismeret. Ezek a határok eddig visszatartották attól, hogy bármi effélét mondjon.

– Még sosem kértél bocsánatot azért, mert cukkoltál – jegyzem meg.

– Cukkoltalak? Szerinted most azt csinálom?

– Miért, talán nem szoktál olyasmit mondani, amitől elpirulok?

A szája szöglete mosolyra kunkorodik.

– Természetesen szoktam, de azért kértem bocsánatot, mert ezúttal nem cukkoltalak.

Nehezen tudja levenni a szemét a számról, és az útra irányítani. Én meg nehezen tudom a biztonsági övet becsatolva hagyni, és kettőnk között tisztességes – arról már nem is

beszélve, hogy a közlekedésrendészeti követelményeknek megfelelő – távolságot fenntartani.

Nyel egyet.

– Emma, vezetek.

De nem hagyatkozik erre az érvre. E pillanatban is az út szélét fürkészi, és lassít, alighanem arra az esetre, ha rávetném magam.

– Nyugodtan félreállhatsz – ajánlom segítőkészen.

Legnagyobb meglepetésemre úgy is tesz. Az utasfülke lefékeződik, miközben a tompított hangú robogást a kerekek alatt csikorgó kavics zaja váltja föl, ahogy Galén a széles útpadkára manőverezi a terepjárót.

Üresbe teszi a váltót. Kicsatolja magát. Szembefordul velem.

– Mit akartál mondani?

Nem tudom, ő húzott-e magához, vagy teljesen önállóan csináltam az egészet, de saccperkábé fél másodperc alatt az ülésemből az ölében termek, és pontról pontra végigkóstolgom a száját. Meglepetten és elégedetten nyugtázom, hogy két keze hátul fölsiklik a nyári ruhám alatt. Eleinte félénken, könnyedén, éppen csak ujjai hegyével cirógatja a hátamat. De ahogy mélyebben csókolom, a könnyedség eltűnik, olyan sóvárgás váltja föl, ami pontosan megegyezik az enyémmel.

Bárki találta is föl a sötétre színezett ablakot, némán há-lálkodom neki. Kezek és nyögések türelmetlen forgószelébe kerülünk. Majdhogynem megrészegülök Galén illatától, ízétől, tapintásától magam alatt.

Ő maga rámenősebb, mint eddig bármikor, és úgy döntök, hogy ezt majd egy későbbi időpontban fogom ki-elemezni. Nem is tudom, miért jut ez most eszembe; rend-

szerint elveszem, amit csak bírok, mielőtt ő fölocsúdik. Pillanatnyilag pedig nagyon is kihasználom a szerencsémet. A hüvelykujjam a pólója alá csúszik, majd föl a feszes hasfalán. Épp csak annyi időre enged el, amíg a feje fölé emeli a kezét, hogy megszabadíthassam a felsőjétől. Azután újra a markába, a karjába, magához, maga köré szorít. Szinte a részévé válok.

A hajamba tűr, végigcsókolgatja a nyakamat a fülemtől a torkomig, és ajka nyomában lávafolyam érződik.

Végül annyi bátorságot merítek, hogy a farmerja gombjához nyúljak. Várom, hogy leállítsa mozdulatomat, véget vessen ennek az örültségnek. Csodák csodája, hagyja ki gombolnom. Vakmerőnek, kiszámíthatatlannak, mindenre képesnek érzem magam, de a legkevésbé sem szeretnék leállni, és gondolkodni. Hogy mit csinálunk. Hogy hol vagyunk. Hogy meddig fajulhat ez. Hogy meddig szeretném, ha ő hagyná fajulni. És hirtelen lehengerel a válasz. Elhúzódom.

Leejti a kezét.

Az ajkamba harapok. Hozzászoktam a gondolathoz, hogy kivárjam az összepárosításunkat. A párosítási ceremónia, majd az azt követő szigetválasztás gondolata észbontóan romantikusnak tűnik a szememben. Eleinte persze tetternek érződött, hogy ki kell várnom a házasságkötés szirén megfelelőjét, mielőtt maradéktalanul élvezhetem Galént. Azután nem tudom, mikor, de egyszer csak kezdtem másként szemlélni a dolgokat. Hiszen ő annyi mindent adott nekem – szárazföldre költözött, és magáévá tette az emberi életmódot a kedvemért. Viszonzásul pedig csak annyit kért, hogy ezt az egyetlen hagyományt tartsam tisztelőben. Mi féle aljas némben lennék, ha ezt az egyet visszautasítanám?

Na, jó, élvezem, hogy csábítgatom-ugratgatom. De mindig tudom, hogy észbe fog kapni, és tisztességesen fog viselkedni – ahogy mindig szokott. Akkor most miért húzta be a féket? Vajon végül átlöktem a holtpontra?

Már a megbánás szavai formálódnak az ajkamon, de odanyomja az ujját.

– Tudom – mondja. – Ne így!

Bólintok.

– Bocs, én csak...

Elneveti magát.

– Fura, hogy úgy érzed, *te* tartozol bocsánatkéréssel *nekem*.

– Csábítgattalak, és nem lett volna szabad. Ígérem, hogy mostantól betartom az egyezés rám eső részét.

Ettől mintha meghökkenne.

– Egyezés?

– Hogy te vársz rám, ha én várok rád.

Sokáig hallgat, azután bólint. A lábam hirtelen elzsibbad. Öt perce még nem nagyon tűnt kényelmetlennek ez a póz, most viszont valóságos kínszenvedés. A vezetőülés melletti ajtónak támaszkodom, hogy visszatoljam magam a saját helyemre, de Galén még egy utolsó csókra magához von.

És ebben a pillanatban valaki megkocogtatja az ablakot. Mit mondjak, szuper.

Galén megfeszül alattam.

– Ez még viccnek is rossz – mormolja a nyakamnak.

Ezt a helyzetet elég megalázónak érzem. Nem attól, mert ilyen közel kerültünk. Nem, azért már bocsánatot kértem, kellőképpen röstelkedtem. Ez most újfajta megaláztatás. A nyilvánosság. Még mindig enyhén szólva előnytelen a pozíciónk. Még hozzá az autópálya szélén, banyek.

– Mi a probléma? Elakadtak? – érdeklődik egy férfihang. Azután egy jó húsban lévő idegen árnyékolja be kezével kétfelől a szemét, bekukucskál a nyavalyás ablakon, orrát az üveghez nyomja, és páraakarikát szuszog rá. Hogy az a tengeri herkentyű...

– Ajjaj – mondja. – Elnézést.

Éppen elhúzódik az ablaktól, miközben visszahelyezkedem saját ülésem menedékébe. Galén közben valahogy visszabújt a pólójába. Ez egyszerre megnyugtató és elkese-
rítő.

Letekeri az ablakot.

– Miben segíthetek? – kérdezi, és sikerül udvariasnak mutatkoznia, de a hangja tompán cseng, csupa kielégítetlen étvágy. Éppolyan zaklatott, mint én, hiszen alig kezdtünk csókolózni.

A férfi arca vörös, akárcsak Galén csókjaitól kidörzsölt nyakam.

– Bocsánat a zavarásért – mondja, és hüvelykujját ker-
tészna drágájának kantárja alá dugja. – Csak tudni akartam,
nincs-e valami baj. Láttam a rendszámukon, hogy az álla-
mon kívülről jöttek.

Fogalmam sincs, hogy szúrta ki ezt az autópálya száguldó gépkocsiáradatából. Hacsak úgy nem, hogy Tennesseeben nyüzsögnek a jótét lelkek, akik képesek leállni, hogy idege-
neknek segítsenek. Bármely más napon, a létezés bármely
más pillanatában még díjaznám is ezt.

De ahogy most itt áll, meg tudnám fojtani a pasast. És a pokolba kívánom Tennesseeet, amiért ilyen segítőkész pol-
gárokat termel ki.

Galén a homlokát ráncolja.

– Köszönjük, nem szorulunk segítségre.

A férfi nem reagál erre, feltűnően jelzi, hogy ő most alaposan megvizsgálja a helyzetet. Úgy néz ki, mint akit Herschelnek hívnak. Vagy Gradynek.

– Minden rendben, kisasszony? – kérdezi tőlem.

Galén nyilván fölfogja a szándékát, mert hátradől az ülésen, hogy Herschel/Grady jól szemügyre vehessen. Mindjárt kinyírom Galént. És nem azért, mert egy vadidegen pillanatnyilag jobban aggódik az erényességem miatt, mint ő.

– Eddig rendben volt – felelem nyomatékosan.

A férfi megköszörüli a torkát.

– Hát akkor elnézést, hogy... hm... alkalmatlankodtam. Kellemes napot! – Úgy tűnik, mintha most már talán távozásával örvendeztetne meg bennünket, de azután visszafordul az ablakhoz. Szinte babonásan vakargatja meg a tarkóját. – Tudják, komisz vihar készülődik. Esetleg nem árt igyekezni, hogy eljussanak oda, ahová tartanak.

Ezzel elmegy. Megvárjuk, amíg becsapja a kamionja ajtaját, mielőtt újra levegőt veszünk.

Legalábbis én.

Galén két kézzel szorongatja a volánt.

– Azt hiszem, mára megállhatnánk.

Tudom, hogy nem erőssége az ítéletidőben vezetés. De nem hiszem, hogy az autózásról beszél. Az elutasítás piciny csomója kezd növekedni a gyomromban.

– Rendben – felelem. De hát mit vártam? Azt teszi, ami helyes. Én is ezt kívánom tőle, vagy nem?

Rám villan a tekintete.

– Nem, úgy értem, ha esni fog, akkor talán jobb, ha... vagyis...

Elnevetem magam.

– Megbénult a nyelved?

Fölfogja, hogy én is kétértelműen fejeztem ki magam.

– Emma...

Na, most fordulok el tőle. Ha még egy másodpercig nézném, garantáltan újra az ölében kötnék ki, ő pedig jelenleg nyilvánvalóan nem ezt akarja. Kezdem azt hinni, hogy nem tudom, mit akar Galén. És kezdek kételkedni, hogy ő maga tudja-e, mit akar.

Talán a mostani túra végére mindketten kiokoskodjuk.

Előhúzom a telefonomat, és tanulmányozom a képernyőt, keresem a linket, amit korábban találtam. Érzem, hogy kevésbé ég az arcom. Az ajkam azonban továbbra is mintha lángolna.

– Vannak a közelben idegenforgalmi nevezetességek. Források. Barlangok. Nyújtózkodáshoz ideálisnak tűnik.

Galén kifújja magát.

– Egész tökéletesen hangzik. Minél távolabb az emberektől, annál jobb.

Önkéntelenül ebben is kétértelműséget keresek.